

statning for den gamle § 15, men ikke fuldt ud. Jeg maa beklage denne Ændring; men vi have kunnet tiltræde den.

De andre Ændringsforslag kunne vi fuldt ud tiltræde uden nogen som helst Beklagelse. De ere allesammen tiltraadte af Flertallet uden særlige Bemærkninger.

Til disse faa Udtalelser skal jeg indskrænke mig, idet jeg blot endnu vil udtale, at selvfølgelig mener jeg, at naar Lovforslaget nu gaar her fra Tinget, er det trods sine Mangler et stort og vægtigt Fremskridt til Husdyravlens Fremme. Jeg havde gerne set, at vi kunde have ydet Kvæget mere Støtte, end der er sket, men jeg trøster mig med, at skal det vise sig nødvendigt, kunne vi forhaabentlig enten paa kommende Finanslove eller ved en ny Revision af Husdyrloven komme til at yde Kvægavlen den Støtte, som er nødvendig for virkelig at fremme den paa bedste Maade.

Ottosen: Selve de foreliggende sproglige Ændringsforslag skal jeg kun omtale ganske kort, idet de ingenlunde ere saa omfattende eller gennemgribende, som jeg personlig kunde have ønsket, om end de dog hjælpe en lille bitte Smule paa Lovens Form. Men naar jeg har omtalt dem, maa det være mig tilladt over for det høje Ting at gøre Rede for, hvorfor kun disse Forslag fremtræde, og hvorfor de først fremtræde ved 3die Behandling. Denne Sag har nemlig en ganske interessant og i mange Retninger oplysende Forhistorie, hvis Gennemgang kan, tror jeg, være nyttig for vor fremtidige Behandling af Lovforslags ydre Fremtræden.

Idet jeg altsaa først tager fat paa selve de foreliggende sproglige Ændringsforslag, vil jeg dele dem i de vigtige og de mindre vigtige. De mindre vigtige ere dem, som gaa ud paa, at man bytter Ord, der ganske vist jævnlig bruges i det danske Sprog, men dog altid have en fremmed Klang, med mere hjemlig klingende Ord. Det er altid en Smagssag, hvorvidt man der skal gaa. Af den Slags Ændringer, som jeg bærer det personlige Ansvar for, har jeg søgt ikke at opstille for mange. Loven vil, hvis de vedtages allesammen, ingenlunde komme til at fremtræde i en Form, som man med det gængse fremmede Ord kunde kalde puristisk — ikke paa nogen Maade — men den vil være lidt mindre overdaenget med fremmed klingende eller farveløse Ord, end den er i dette Øjeblik, og med færre fremmedartede Vendinger. Naar der staa: „der

bliver at tilbagebetale“, og der i Stedet for kommer til at staa: „Pengene skulle tilbagebetales“; naar der staa: „han vil have at tilsende Ministeren“, og der kommer til at staa, at „de Ting tilsendes Ministeren“, er det noget, som hjælper paa Lovens Stil om end ikke meget. Der er derimod et Par vigtige Ting, som jeg senere skal komme til. Jeg vil imidlertid straks sige, at ved en Forhandling med den højtærede Minister, efter hvis Ønske jeg retter mig i mange Henseender, har det vist sig, at der er nogle af disse Forslag, som han nødigt vil gaa ind paa, og som jeg derfor for mit Vedkommende ikke ønsker at presse igennem ved en mulig Afstemning her i Tinget, og jeg har ikke noget imod, at det ærede Udvalg tager disse Forslag tilbage. Den ærede Minister vilde gerne beholde Lovens gamle Titel „Forslag til Lov om Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme“. Naar jeg har foreslaaet: „Lov om Husdyravls Fremme“, ligger det deri, at vi ere komne ind paa noget helt galt med de lange Lovtitler. At dette er Tilfældet, viser sig i Praksis derved, at vi aldrig i det daglige Liv bruge Lovforslagenes officielle Titler, vi give dem korte, handelige Titler, som vi bruge, og det er et rigtigt Sproginstinkt, der leder os dertil. Jeg vilde imødekomme det ved at give Loven en kortere Titel, men Ministeren vilde navnlig ikke undvære Ordet „Husdyrbrug“. Skønt jeg tror, at „Husdyravl“ ligesom „Kornavl“ og „Kvægavl“ er saa omfattende, at det godt kunde bruges om det hele, har jeg dog ikke noget imod, at Forslaget tages tilbage. Ligeledes vil Ministeren gerne beholde „Foranstaltninger“. Ordet er ikke smukt, men det er heller ikke af de værste, saa jeg har ikke noget imod, at de Paragraffer, hvori det staa, blive uforandrede. Hermed har jeg i det væsentligste gennemgaaet det, som den højtærede Minister ikke ønsker at gaa ind paa. Skulde jeg have glemt noget, vil den højtærede Minister nok gøre opmærksom derpaa.

Men saa kommer jeg til to vigtige Ting. I en Lov som denne, der vrimler af tekniske fremmede Ord, er det nyttigt, at der for hvert eneste af disse Ord indsættes et gammelt dansk. Nu er der mange fremmede Ord, som man foreløbig er nødt til at lade staa i Loven, i hvert Fald hvis man ikke kan komme til en ganske anderledes Grundforbedring af Loven, saaledes et Ord som „Suppleanter“, da man ikke let vil kunne finde dagligt brugelige danske Ord, der kunde træde i